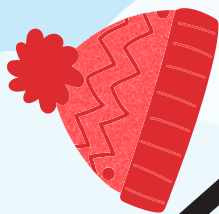

POHJOISEN KUTSUMAT

Sydän ladulla

Anna-Maija
Naakka

DOCENDO

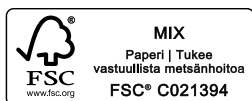
Sydän ladulla

**Anna-Maija
Naakka**

POHJOISEN KUTSUMAT

Sydän ladulla

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Pohjoisen kutsumat -sarjan osa 1

© Anna-Maija Naakka ja Docendo 2026

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Tiia Javanainen

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-510-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Luku 1

Lehden toimitus oli kuin sähköiskun saanut. Paitsi minä.

Björn Silakka oli kuollut.

Julkisten kuolemat aiheuttivat aina pöhinää toimituksessa. Kuluneena vuonna häkellyttävän moni eläkeikää lähestyvä tähti oli menehtynyt: pari syövän seurauksena, pari sydänkohtaukseen ja joku jopa oman käden kautta. Mutta ne eivät olleet mitään tähän verrattuna. Silakka oli oman kaupungin poika, ”ikuisena tähtipölynä alueen yllä leijuva stara”, kuten silmiään dramaattisesti sähkönsinillä silkkihuivillaan töpöttelevä kulttuurin Sirkka huokaili.

Juuri Sirkan fasaanimainen rääkäisy oli tuonut legendaarisen näyttelijä-laulajan kuoleman jo ennen aamukokousta toimituksen tietoon.

Kuolema myi lehtiä ja sai verkkoon kävijöitä, mutta en pitänyt niistä työpäivistä, kun jonkun menehtymisestä revittiin otsikoita. Toisten epäonnesta, surusta tai vaikeuksista kirjoittaminen oli minulle nykyään tervan juontia, ja yritin aamukokouksissa varata aina positiiviset aiheet, olivat ne potentiaalisia lukijamagneetteja tai eivät.

Tänään tuskin pääsisin luistamaan ulos kuolemasta mutta aioin yrittää. Silakka oli meille kuin Pate Mustajärvi Tampereelle, ja siksi sekä kotimaa, kulttuuri että päiväyri oli valjastettu hänen tuttujensa tavoitteluun valtakunnan koko muun median kanssa kilpaa. Ilmiselvimmät henkilöt, kuten entiset rakastajat ja kollegat, oli jaettu huutoäänestyksellä heti, kun tieto kuolemasta oli tavoittanut toimituksen.

Valuin alemmaksi tietokoneeni ääreen ja jatkoin hajamielistä NHL-tulosten klikkailua siihen asti, kun näin uutispäällikkö Lindin vaappuvan touhukkaana pitkin käytävää silmät looseja pyyhkien. Lindillä oli tapana roikuttaa käsiään koukussa sivuilla aivan kuin hän pitelisi jatkuvasti hyppynarun kahvoja. Siksi hänestä tuli väkisinkin mieleen lentoon lähdessä oleva lintu. Vaikka hän oli idearikas ja hullu luovalla tavalla, uutispäälliköille ominaista järjestelmällisyyttä hänelle ei ollut suotu.

Kun Lind oli noin neljän metrin päässä, vedin kännykän korvalleni. Minulla oli äärimmäisen tärkeä haastattelu meneillään.

”Lumi kuule, sinähän voisit soittaa Leenakajalle ja –” Lindin puhe katkesi, kun nostin sormen huulilleni.

”Anteeksi, odotatteko pikku hetken”, sanoin tyhjälle linjalle ja käännysin Lindin puoleen kännykkäni peittäen. ”Sori, tämä oli ennalta sovittu, en voinut enää perua...”

Lind nosti kätensä ymmärryksen merkiksi ja kääntyi kannoillaan. Olin ostanut itselleni noin puoli tuntia, ennen kuin hän vaappuisi takaisin. Siinä vaiheessa kaikki, jotka olivat jotain ja tunsivat Silakan, olisi toivottavasti jaettu muiden soitettaviksi.

Olin väärässä. Lind purjehti paikalle jo vartin päästä.

”Ai sinä lopetit jo. Hienoa, soittaisitko Annikille?”

Pääni löi hetken tyhjää. Annikki, Annikki... Annikki!

”Annikki Salmi. Joo, kyllä minä hänelle voin soittaa.”

Yksi vilkaisu Lindiin riitti kertomaan, että Annikki-lottooni ei osunut edes kahta oikein. Koripallon naisten edustusjoukkueen valmentaja ei ilmeisesti ollutkaan Silakan kavereita. Varmaan ainoa henkilö koko kaupungissa, joka ei ollut.

”Annikki Gyllenbögel. Teatterineuvos. Silakan pitkäaikainen ystävä”, Lind selvensi.

”Ahaa, juuri niin. Häntä olisin veikannut seuraavaksi”, yritin vitsailla, mutta Lind ei ollut huumorituulella.

Tartuin puhelimeeni, en siksi, että olisin ollut erityisen innostunut soittelemaan teatterineuvoksille, vaan koska halusin Lindin kimpustani. Hän vaappui onneksi jo kohti seuraavaa loosia.

Gyllenbögelin numero tuuttasi varattua, joten jatkoin pöytäni nojailua. Jos hyvin kävisi, joutuisin tavoittelemaan häntä usean tovin ja voisin hyvällä syyllä sanoa olevani kiireinen. Näpäytin NHL-tulokset uudestaan auki.

Olin edennyt pistepörssiin, kun puhelimeni soi. Silakan nuoruuden rakastettuna tunnettu Gyllenbögel kuulosti järkyttyneeltä, joskin se saattoi olla harjoiteltua. Hän onnistui kuitenkin nyyhkäisemään sen verran dramaattisesti, että uskoin esitykseen tarpeeksi.

”Aivan kamalaa. Juttelimme ihan vasta. Suuri menetys koko alalle. Tulen kaipaamaan häntä.”

Juuri oikeat kommentit, jotta saisin juttuun tarpeeksi tunnetta ja lukijakunnan vakuuttuneeksi, että Silakan poismenon pitäisi riipiä heidänkin sisimpäänsä. Kyselin

vanhasta tottumuksesta diivan muut kuulumiset ja olin helppotunut, kun hänellä ei ollut juuri sanottavaa. Ehkä Silakan poismo oli oikeasti järkyttänyt häntä. Kyynisytyeni aiheutti syyllisyyden vihlaisun. Moni suri tälläkin hetkellä ja kaipasi Silakkaa. Monelle hän oli läheinen ja ystävä, ei Suomen suurin iskelmätahti. Kulunut kuukausi oli muuttanut minua tunteettomaksi.

Naputtelin juttuni verkkaisesti, ja koska Lindiä ei näkynyt enää ennen lounasaikaa, päätin suunnata syömään. Talon lounasravintola tarjosi tänään vain maksakastiketta ja janssoninkiusausta, joten oli helppo päätös lähteä läheiseen ravintolaan, josta sai erinomaisia pitaleipiä. Koko toimitus oli valjastettu kuoleman kuriireiksi, joten en edes yrittänyt lähteä etsimään itselleni lounasseuraa. Nappasin kulkulätkän pöydältä ja marssin portaat alas pääovelle.

Vielä pari päivää sitten kaupunkia oli verhonnut hento lumivaippa. Sitten talvi oli muistanut olevansa Etelä-Suomessa ja sulattanut itsensä loskaksi. Oli puhtaasti veikauksen varassa, kannattiko aamulla pukea talvinilkkurit vai kumisaappaat. Tänään olin arponut väärin, sillä saapikkaani kastuivat uhkaavasti kärjistä. Onneksi matka ei ollut pitkä.

Omistaja nyökkäsi tiskin takaa. Ilmassa leijui rasvan ja oreganon vieno aromi. Pyysin vakiovalintani falafelin, mutta hetken mieltäjohteesta lisäsin tilaukseen halloumin. Omistaja oli jo kävelemässä tiskiltä viemään tilausta, kun laskuri päässäni aktivoitui. Tarvitsinko tosiaan 325:tä ylimääräistä kaloria? Olin jo huikkaamassa peruutusta tarjoilijan perään, kun sain pysäytettyä itseni. Halusin halloumia ja tilaisin sitä. Kuinka salakavalasti vanhat haamut hyökkäsivät vuosikausien jälkeen.

Sain tilaukseni nopeasti, mutta pita oli alkanut maistua suussani happamalta jo ennen kuin haukkasin sitä. Olin hölmö, yhä ja edelleen.

”Lumi hei, Maasalo etsi sinua”, rikostoimittaja Oona sanoi tullessaan käytävällä vastaan.

Huoli työnsi sormensa syvälle rintalastaani. Oliko motivaation puutteeni huomattu ja viety päätoimittajalle asti?

Oona näki ilmeeni valahtavan ja hymyili rohkaisevasti.

”Ei näyttänyt vihaiselta.”

Heitin takkini työpisteelleni ja vilkaisin sähköpostia. Siellä oli viesti Maasalolta, kutsu hänen työhuoneeseensa. Olin paitsi huolestunut myös hieman ärtynyt. Päätoimittaja tiesi, että Silakan kuolema piti toimituksen kiireisenä. Eikö tämä olisi voinut odottaa maanantaihin? Käynti olisi silti parempi hoitaa saman tien. Muuten pyörittelin sitä mielessäni koko viikonlopun.

Yleensä kutsu päätoimittajan huoneeseen tarkoitti toista kahdesta vaihtoehdosta: joko oli tehnyt jotain tosi hyvin tai kussut pahasti. Oman käsitykseni mukaan en ollut tehnyt kumpaakaan. Onnenkantamoisena syntynyt skuuppini ison yrityspampun ahdisteluepäilyistä oli jo pari kuukautta vanha, joten siitä tuskin olisi enää erityisiä kehuja luvassa. Muuten olin tehnyt mielestäni tasaista laatua, eikä puskaradiossa rummutettua yt-kierrostakaan ollut toistaiseksi kuulunut. Ärtymykseni muuttui levottomuudeksi, kun kävelin kohti toimituksen kaukaisinta nurkkaa.

Toimittajien avointen työkarsinoiden reunustama käytävä tuntui yhtäkkiä ahtaammalta kuin ennen. Vilkuilin looseihin kuin rohkaisua hakeakseni, mutta molemmilta puolin käytävää kuului rytmikäs naputtelu, joka ei keskeytynyt,

kun tulin kohdalle. Maasalon tumma tammiovi lähestyi aivan liian nopeasti.

Oli erikoista, että päätoimittajan työhuone sijaitsi toimituksen perimmäisessä nurkassa, sillä Maasalo tykkäsi näkyä. Jos ei muuten niin purjehtimalla kerran tunnissa pitkin käytäviä ja kurkkaamalla jonkun pahaa-aavistamattoman toimittajan loosiin juuri, kun tämä piti luovaa taukoa sosiaalisessa mediassa.

Hänen huoneensa oli instituutio toimituksen sisällä. Sen yhdellä seinällä oli vanhoja skuppeja, palkittuja reportaaseja tai muuten vain nostalgiaa herättäviä sivuja kehystettyinä, kun taas toisella riippui modernia taidetta. En uskonut Maasalon ymmärtävän taulujen geometrisistä ja hyökkäävän värisistä kuvioista sen enempää kuin kenenkään muunkaan, mutta kenties se oli Maasalon viimeinen yritys pysyä kiinni 2020-luvussa.

Useat Maasalon kaltaiset vanhan liiton lehtimiehet olivat hyvää vauhtia pölyttymässä. He hinkuivat takaisin sille ihanalle jollekinkyt-luvulle, jolloin viina virtasi toimittajien voitelubileissa ja uutiset luettiin seuraavana päivänä paperilta eikä minuutin päästä netistä. Minä kuitenkin pidin Maasalosta. Hänen kanssaan pystyi valssaamaan toimituksen kesäjuhlissa ilman kiusaantuneisuutta, ja lisäksi hän vei erinomaisesti. Maasalolla oli iso kumiseva ääni, mutta hän käytti sitä harvoin huutamiseen. Sen sijaan laajasta kaiku-pohjasta ammentava nauru kuului usein.

Maasalo kutsui minut huoneeseen välittömästi koputukseni jälkeen. Hän istui jyrkän tummanruskean pöytänsä takana lukulasit nenällä ja naputti näppäimistöään vielä 6,5 sekunnin ajan ennen kuin siirsi katseensa minuun. Hän

nosti paksut sormensa näppäimiltä ja heilautti kättään pöydän toisella puolella nököttävää tuolia kohti.

”Silakkakin sitten meni”, hän totesi.

”Niin. Aika monta on mennyt viime kuukausina”, vastasin ja toivoin, että menisimme rupattelusta pian asiaan. Olin huono sietämään epävarmuutta.

Maasalo vastasi toiveeseeni. Hän siirsi lasit nenältään pöydälle ja risti päättäväisesti kätensä rinnalleen.

”Olet varmaan tietoinen urheilun tilanteesta? Ropposen tilalle ollaan vasta rekrytoimassa, ja nyt sattui se Halmeen tapaus.”

Ynähdin yllättyneenä. Mitä tahansa olin vierailulta odottanut, se ei ollut liittynyt urheilutoimituksen työvoimatilanteeseen. Tiesin, että joka lajin tehemies Pasi Roppo-
nen oli jäänyt virkavapaalle kirjoittaakseen jonkun lentopallolegendan elämäkerran. Hänen tilalleen kaavailtu nuori jolppi olikin ottanut ja rakastunut Oulussa asuvaan tyttöön, joten hän oli pakannut kamansa ja sanonut hyvästit määräaikaaisuudelle. Uusia kokelaita haastateltaisiin kuulemma vasta ensi viikolla.

Eilen oli tullut tieto, että Helena Halme oli kaatunut jäisillä portailla ja murtanut nilkkansa. Kun Helenan sairasloman pituus oli selvinnyt, urheilutoimituksen esimiehen Oksan p-alkuiset olivat kaikuneet toimituksen kaukaisimpaan nurkkaan saakka.

”Halmeen tuuraajaksi halutaan joku talon sisältä. Urheilusta ehdotettiin Lindéniä, mutta hänelle on syntynyt mukula muutama kuukausi sitten, eikä hän halua tehdä iltoja ja viikonloppuja. Me ajattelimme, että sinä voisit siirtä sinne”, Maasalo sanoi sen enempää viivyttelämättä.

”Ei.”

Terävä sana karkasi huuliltani, enkä saanut enää vedettyä sitä takaisin. Maasalon harmaat kulmakarvat olivat jo ampaisseet kohti pakenevaa hiusrajaa. Hän ei sanonut mitään, ja tuijotin häntä silmää räpäyttämättä takaisin. Kesittymiseni meni siihen, että yritin toipua moukarin iskusta, jonka hän oli suunnannut juuri kylkiluideni alapuolelle.

Luku 2

Kun Maasalon kulmakarvat alkoivat valua sekuntien edessä rypistykseen, minun oli pakko sanoa jotain. Hän ehti ensin.

”Ei? Siinäkö kaikki?”

”Eikö sinne voisi rekrytä jonkun samalla, kun Ropposelle haetaan sijainen? Joku nuori tulevaisuuden tekijä?” änkytin.

Maasalon ilmeestä näki, että hän oli pohtinut tätäkin mahdollisuutta. Ja että hän oli taatusti odottanut samaa ehdotusta minulta.

”Asiahan on nyt niin, että Halmeen tilalle ei haluta palkata ulkopuolista. Ei oikeastaan edes voida. Säästösyöttä.”

Helvetti.

”Kai sinne nyt joku muu vaihtoehto on. Reija pelaa pesäpalloa ja ui, kyllä se siellä pystyy muutaman viikon olemaan.”

Nyt ääneni oli jo aavistuksen epätoivoinen. Maasalo huokaisi.

”Määräisin mielelläni sinne jonkun muun, koska et selvästi sinne halua. Ongelma on se, että he eivät suostu ottamaan ketään muuta. Kyllä sinä tiedät tuon urheilun porukan.

Oksa ilmoitti suoraan, että jos ne eivät saa Lindéniä, olet ainoa vaihtoehto. He eivät yksinkertaisesti suostu muuhun ratkaisuun talon sisältä. Toppe ja Fränti ovat samaa mieltä.”

Välillemme laskeutui hiljaisuus. Löysin yhtäkkiä jotain mielenkiintoista kynsinauhastani. Maasalo ei perääntynyt senttiäkään.

”Tiedät, että yt-neuvotteluista on ollut puhetta. Valitettavasti ne eivät ole pelkkiä huhuja. Tämä urheilun rupeama voisi, no, vahvistaa asemiasi.”

Tiesin, mitä Maasalo rivien välissä sanoi. Olin lapseton hitusen alle kolmekymppinen sinkku ilman massiivista asuntolainaa ja kymmeniä työvuosia firmassa. Siinä vaiheessa, kun kenkää tarjottaisiin takapuoleen, olisin jonossa pienellä lähtönumerolla.

Katseeni hakeutui Maasalon seinällä oleviin kehystettyihin juttuihin. Tunnistin sieltä viime vuonna Vuoden urheilujutuksi valitun urheilutoimituksen yhteisen ponnistuksen, jossa oli paljastettu erään suuren lajiliiton salailemat hyväksikäyttötapaukset.

Se oli ollut hieno yhteispelin osoitus, eikä minulla rehellisesti ollut toimituksemme urheiluniiloja vastaan mitään. Toppe oli urheilun kävelevä tietosanakirja: jos hän ei muistanut Los Angelesin olympialaisten kiekonheiton voittotulosta, sitä ei tarvittu. Fränti nuorimpana oli pinttynyt lätkäjätkä, joka luuli olevansa taivaan lahja kaikille parikymppisille naisille. Naiset tuntuivat ajattelevan harvinaisen usein samoin. Sitten oli tietysti vielä pullaa leipova professori Ropponen ja pojat ruodussa pitävä viisikymppinen rautarouva Helena Halme, jonka tasapaino oli pettänyt kriittisessä kohtaa portaita.

Esimies Tapio Oksa oli sen sijaan oma tapauksensa. Oksa oli työskennellyt pitkään urheiluaiheisen viikko-lehden päätoimittajana Helsingissä. Huhujen mukaan hän oli jäänyt sairauslomalle äkkiä ja odottamatta. Kun lehdes-sämme haettiin esimiestä urheilutoimitukseen, Oksa oli ilmeisesti päättänyt, että vanha kotikaupunki tarvitsi häntä. Uusi pomo olikin pannut lehdes-sämme hyrskyn myrskyn. Perinteiset palloiluraportit olivat vaihtuneet myyvämpiin henkilö- ja ilmiöjuttuihin, eikä Oksa sietänyt vapaamatkustajia, niin kuin hän itse heitä oli huhujen mukaan kutsunut.

Juoru kertoi, että eräs vanhempi herratoimittaja oli savustettu Oksan aloitteesta työkiertoon, ja sille tielle hän oli jäänyt – eikä ilmeisesti omasta halustaan.

Oksan vahvalla myötävaikutuksella lehti oli saanut muutamana mehevänä skuupin, joita valtakunnallisissa medioissa oli varmasti kadehdittu. Mutta minä karttelin häntä. Vaikka Oksaa kehuttiin huumorintajuiseksi ja reiluksi esimieheksi, en lämmennyt hänelle, olkoonkin, että emme koskaan olleet vaihtaneet paria sanaa enempää. Meillä oli historiaa, enkä tien-nyt, muistiko Oksa sitä. Minä muistin aivan liian hyvin, ja nyt minun pitäisi työskennellä hänelle. Tukahdutin puistatuksen.

”Lumi, ei se ole kuin pari kuukautta, maksimissaan kolme”, Maasalo sanoi toivoen selvästi minulta jonkinlaista reaktiota.

”Onko minulla edes mahdollisuutta sanoa ei?”

Tiesin vastauksen jo ennen kuin sain kysymykseni lop-puun. Maasalo oli lausunut yt-sanana sen verran painok-kaasti, että joitain suunnitelmia oli jo tehty. Jos en halunnut olla nimenä niissä papereissa, minun olisi parempi muuttua yhteistyökykyiseksi.

”Hyvä on, milloin minun pitäisi aloittaa?”

”Saatko hommasi järjestettyä maanantaihin mennessä?”

Tiesin, ettei sekään ollut varsinaisesti kysymys.

Vain pari kuukautta, toistin mielessäni, kun palasin työpisteelleni. Se tarkoitti, että minun ei tarvitsisi mennä lähellekään urheilukenttiä, mikä oli ainoa hyvä uutinen. Saisin laskeutua pehmeästi lumilajeihin, ehkä lento- ja kori-palloon. Perushaastatteluita, peruskysymyksiä. Minun ei odotettu kommentoivan tai analysoivan, ei haukkuvan tai kritisoivan ketään. Natsani eivät riittäisi sellaiseen parissa kuukaudessa.

Vedin ilmaa sisään ja puhalsin sen rauhallisesti ulos. Niin minun oli käsketty tehdä, kun ahdistus otti vallan. Kyllä tästä selvittäisiin. Kun elämä antaa sitruunoita, heitä niillä kusipäitä silmään, oli sisareni Suvi joskus sanonut. Yhtäkkiä minun oli suunnaton ikävä sisartani. Kunhan saisin kääräistyä Gyllenbögelin valmiiseen pakettiin ja pääsisin töistä, tarttuisin puhelimeen.

Bussimatka kotiin läpi räntäisen maiseman tuntui kestävän ikuisuuden. Bensen hinta oli hypännyt taas viime kuussa, joten pyrin käyttämään joukkoliikennettä ainakin niinä päivinä, kun energiani riitti pysäkillä kävelyyn. Niinä muina päivinä, joita oli viime viikkoina tullut luvattoman paljon, kurvasin toimitukseen Škodallani. Olisipa tämä ollut yksi niistä päivistä. Sen sijaan nökötin bussissa, jonka muutkin matkustajat näyttivät kuolinuutisia kirjoittaneilta.

Kotiin päästyäni sukkani olivat märät puoliväliin päkiää ja farkkujeni lahkeet saaneet harmaita raitoja pohkeeseen asti. Rojahdin kaksioni nukkaantuneelle sohvalle ja näppäilin sen ainoan numeron, jonka muistin kokonaan ulkoa.

Siihen ei välillä ollut saanut yhteyttä kuukausiin, mutta Suvi oli aina Suomeen palattuaan ottanut saman vanhan numeron käyttöönsä. Onneksi jotkin asiat olivat pysyviä, jopa tuuliviirit.

Nyt numero oli ollut toiminnassa kuukausia, kun vuoden minua nuorempi siskoni oli asettunut lappilaiseen hiihtokeskukseen. Se, kuinka pitkään hän aikoi siellä pysyä, oli kaikille arvoitus – luultavasti myös hänelle itselleen.

”Lumi! Just ajattelinkin sinua, kun oli pääsiäisestä puhetta.”

Lämmin aalto kävi lävitseni, kun kuulin Suvin kirkkaan mutta hieman hengästyneen äänen. Hän oli ulkona, mikä ei yllättänyt. Hiihdonopettajat olivat harvoin tietokoneen ääressä, mistä hiukan kadehdin siskoani.

”Niin, en tiedä vielä, saanko niin monta päivää vapaata, että pääsen tulemaan”, toppuuttelin, mutta se ei hillinnyt siskoni intoa.

”Totta kai saat. Tähtitoimittajan täytyy välillä levätä”, hän hihkaisi, ja kuulin taustalta pärinää, luultavasti moottorikelkan äänen.

Pystyin hyvin kuvittelemaan Suvin ajamassa sitä samalla, kun hän puhui puhelimessa. Sellainen hän oli aina ollut, toinen jalka seikkailussa, toinen vaaroissa. Pää pilvissä. Kun minä olin jo pienestä pitäen kulkenut tunnollisesti treeneissä ensin kaksi, sitten kolme ja lopulta viisi kertaa viikossa, Suvi oli leuhottanut harrastuksesta toiseen. Hän oli ehdottomasti halunnut seiväshyppääjäksi, kunnes innostui baletista. Baletti vaihtui huilunsoittoon, joka vaihtui taidekerhoon. Sirkuksessa Suvi oli viihtynyt yllättävän kauan, sillä siellä sai olla yhtenä päivänä klovni, toisena akrobaatti.

Teini-iässä Suvi oli värjännyt hiuksensa violeteiksi ja liittynyt Oikeutta eläimille -järjestöön. Sen jälkeen hän oli päättänyt parantaa maailmaa musiikillaan. Kokeilu oli jäänyt pariin kuukauteen, mutta minulla oli edelleen tallessa C-kasetti, jossa oli minulle omistettu laulu. ”Kun sataa lunta, näen unta, että sinusta tulee tähti”, siinä sanottiin. Ei Suvi, minusta ei tullut tähteä.

”Katsotaan sitä sitten. Töissä on pieniä muutoksia, joten en välttämättä pääse siksi lähtemään”, sanoin.

”Mitä muutoksia? Tekevätkö ne sinusta viimein päätoimittajan?” Suvi kysyi ja nauroi päälle.

Hänen naurunsa oli saanut minut aina piristymään, mutta nyt sillä ei ollut samaa vaikutusta.

”Ei. Tapahtui jotain.”

Sanoja olisi voinut olla kaksi tai kaksikymmentä. Suvi kuuli heti, tiesi heti.

”Mitä on tapahtunut?”

”Siirtävät minut urheilutoimitukseen pariksi kuukaudeksi.”

Linjalla tuli hetkeksi hiljaista, ja kuului vain lumen vai-meaa narskuntaa.

”Onko sinulla mahdollisuutta kieltäytyä?”

”Uhkailivat, tai no, vihjailivat yt:illä. Oli pakko suostua. Urheilun pomo on se Oksa.”

Ilmoitustani seurasivat Suvin kirosanat.

Hän harrasti ärräpäitä paljon minua harvemmin, ja siksi manaus tuntui tavanomaista ponnekkaammalle. Viesti paholaiselle meni varmasti perille.

”Tietävätkö ne siellä, kuka olet?”

”En tiedä, ehkä. Ei siitä koskaan ole puhuttu. Eivät he välttämättä ole yhdistäneet, kun minulla on eri sukunimi. Ja onhan siitä aikaa.”

Aika paransi aina haavat, mutta jotkut haavat paranivat hitaammin kuin toiset.

”Onneksi on talvi, ei tarvitse mennä mihinkään Kalevan kisoihin pälistelemään”, jatkoin.

”Niin ja saat todennäköisesti kaikki helpot ja kivat hommat alkuun. Sen jälkeen voit alkaa pikkuhiljaa etsiä omia aiheita ja hoitaa jonkin skuupin maaliin”, Suvi sanoi selvästi minua piristääkseen, ja lämmin läikähdys kävi taas sydämessäni.

Sisko saattoi olla tuhansien kilometrien päässä, mutta hän oli silti aina läsnä. Hän oli nostanut minut kerran mustasta aukosta ja nostaisi myös harmaista, nyt ja jatkossa.

Puhelun taustalla kuulunut pörinä alkoi yhtäkkiä voimistua.

”Minun pitää lopettaa. Tuovat loukkaantunutta henkilöä tunturista. Menen avuksi. Olet rakas.”

Linja hiljeni ennen kuin ehdin vastata. Laskin kännykän huokaisten ja työnsin leukani pystyyn. Tänään avaisin viinipullon ja eläisin sekunnin kerrallaan, ihan kuten Suvi oli kehottanut vuosia sitten. Sanat olivat yhä totta, ja Suvi oli elänyt itse niin kuin oli saarnannut. Hänen päätöksensä lähteä milloin hiljaisuuden retriittiin Nepaliin, milloin sukellusoppaaksi Indonesiaan olivat syntyneet sekunneissa. Minä olin aina elänyt katse tulevaisuudessa ja tiukasti tavoitteessa.

Kun jaksaisin vielä hetken, palkinto tulisi kyllä, olin aina ajatellut. Vaikka elämä oli pettänyt minut, en ollut pystynyt täysin luopumaan ajattelumallista. Aina oli päämäärä, jota kohti pyrkiä. Mitä mieltä missään oli, jos ei ollut tavoitetta? Tarvitsin nytkin vain tavoitteen, ja se olisi selvitä seuraavasta kahdesta kuukaudesta.

Luku 3

”Siinä sinä nyt olet.”

”Tässä minä nyt olen”, vastasin puoliksi siksi, etten keksinyt muutakaan vastausta ja puoliksi siksi, että Oksan lausahdus oli harvinaisen typerä.

Kuten hänen kukallinen kauluspaitansakin. Yritin tarkentaa hienovaraisesti katsettani, jotta näkisin, olivatko ne liljoja vai tulppaaneita. Vaikka väliäkö sillä.

”Mutta et halunnut meille.”

En ollut varma, oliko Oksan lause kysymys vai toteamus, mutta katsoin parhaimmaksi vastata jotain.

”No en minäkään ollut varsinaisesti ykkösvaihtoehto.”

Oksa kohautti olkiaan tuskin näkyvästi ja sipaisi leukaansa.

”Tässä sitä silti ollaan”, hän totesi.

Jos olin ollut karvat pystyssä ennen tätä tuokiota, nyt karvat olivat muuttuneet piikeiksi. En ymmärtänyt, mitä meidän oli tarkoitus tässä keskustelussa tehdä. Jutella mukavia? Tutustua? Käydä läpi, mitä minulta odotettiin? Menisi asiaan eikä heittelisi ilmaan ympäripyöreyksiä.

Kuuletko pohjoisen (ja rakkauden) kutsun?

Toimittaja Lumi Saleniuksella on särkynyt sydän ja kyllästyttävä työ, eikä päätoimittajan määräämä siirto urheilutoimitukseen auta asiaa. Uusi esihenkilö on nimittäin Tapio Oksa, joka on vastuussa Lumin oman urheilu-uran ja elämän pilaamisesta.

Heti ensimmäisellä urheilun keikallaan Lumi saa selville, että Suomen rakastetuin urheilija, hiihdon olympiavoittaja Elmeri ”Elmo” Valo on kadonnut. Jäljet johtavat Lappiin, missä Lumin seuraan liittyy Miika Sánchez, hurmaava ja omapäinen freelancerkuvaaja. Alkaa vauhdikas kilpajuoksu läpi Lapin. Samalla kun seikkailussa satelee odottamattomia käänteitä, Lumi joutuu valintojen eteen: millainen toimittaja hän haluaa olla ja mihin suuntaan hänen sydämensä lopulta sykkii?

**Sydän ladulla aloittaa Lapin lumimaisemiin
sijoittuvan Pohjoisen kutsumat -viihdesarjan.**

**Kotimainen sporty romance hurmaa ja
puree kuin pakkanen.**

ISBN 978-952-850-510-5 • 84.2 • www.docendo.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design
Kannen alkuperäiset kuvat: iStock

DOCENDO